

Valtuig

Hilde Pinnoo

VALTUIG

roman

PROLOOG

Een heldere lentedag in het oude land.
Een jongen van drie zit onder de keukentafel.
Hij speelt met een rood karretje.
De wielen knarsen.
In de verte balkt een ezel.
Maika staat aan de gootsteen.
Haar buik is dik.
Dan komt het water, het groeit tot een plas op de grond.
In de plas staat maika.
Het water loopt langs haar benen.
Ze roept. Het klinkt als pijn.

De jongen zit onder de keukentafel.
Maika is gaan liggen op bed, maar ze slaapt niet.
Ze roept, ze klinkt als heel veel pijn.
Zijn voeten slepen hem dichterbij.
Hij kijkt.
Het bed is vies.
Er is bloed, veel bloed.
Een vlek bloed die blijft groeien.
En iemand huilt.
Een vuile pop met wijd open mond.
Er hangt een touw aan de buik van de pop.
Een pop die zusje heet.

De jongen zit op een stoel naast het bed.
Hou zusje even vast, zegt maika.
Hou haar warm, laat haar niet los.
De jongen houdt zusje vast, in een dekentje van blauw.
Hij laat zusje niet los.

© 2019 – Hilde Pinnoo & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagillustratie: Bernadet Willemen
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Hilde Houtevelts

NUR 301
ISBN 978 94 6001 782 7
e-boek
ISBN 978 94 6001 783 4

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maika is moe, ze doet haar ogen dicht.
Zusje huilt, maar maika wordt niet wakker.
Alles is rood en vuil.

De jongen wacht.
Even nog. Tot maika wakker wordt.

1

*maandag 21 september 2015
of 22 jaar en 9 maanden na de feiten*

Lieve Tonka,

Ik heb je gezien vandaag. Je was vlakbij. Tien stappen en ik had je kunnen aanraken. Maar je wist het niet. Je weet niet eens dat ik besta.

Je stond bij je moeders graf en keek. Maar heb je ook gezien hoe perfect dat graf is? Je kunt het hele kerkhof rondgaan, voor mijn part alle kerkhoven in het land, nergens zal je een graf vinden dat even volmaakt is. Zelfs in deze tijd van het jaar, nu de bomen hun blad loslaten en het regent en waait, is er geen spatje modder te zien, geen blaadje, geen pootafdruk van een konijn. Altijd verse bloemen – soms een duur bloemstuk, andere keren een appelmoesbokaal met klapprozen of korenbloemen, een lelie af en toe, het ligt eraan wie er het laatst is langs geweest, Alex of ik. Hierin respecteren we elkaar: we laten elkaars bloemen ongemoeid. Tot ze verwelkt of verdroogd zijn, dan moet ik ze wel opruimen.

Maar dat heb je wellicht niet gemerkt. Je stond daar gewoon – spichtig, met een kort rokje en lange, sluike haren, zoals jullie jonge meisjes eruit zien tegenwoordig – te kijken naar de grond, naar de tippen van je enkellaarsjes misschien, waar wél modder op zat.

Zes, zeven zerken lagen er tussen ons in, meer niet. Ik kon niet anders dan je voelen. Sterker nog: ik wilde niets anders. Als een mot naar het kaarslicht werd ik naar je toegezogen. Ik heb je uitstraling opgevangen, heb gevoeld hoe ze veranderde. Van balorig toen je naar je schoenen stond te kijken, naar afwezig en iets wat ik niet kon plaatsen toen je over de zerken en taxushagen heen in de verte staarde, en dan, ineens, een steekvlam,

een plotse vonk, een scherpste in je aandacht toen je weer naar de grafsteen keek. Daarna, heel kort, iets van angst en onzekerheid. Toen draaide je je om, wierp een snelle blik in mijn richting en vertrok. Zonder om te kijken, zonder te vertragen, recht naar de uitgang.

Twintig minuten heeft het geduurd voor ik weer aan het werk kon gaan. Al die tijd stond ik daar, niet in staat te bewegen, kijkend naar de roestbruine kiezelmodder op de plek waar jij zojuist had gestaan, met de laatste resten van je uitstraling die nog rimpelden tussen mijn schouderbladen, de vraagtekens waarvan je er enkele had achtergelaten, alsof ze voor mij waren bestemd. Ik had je de antwoorden kunnen geven, daar en dan, maar ik kon niet eens meer denken. Hoe had ik je daar op het kerkhof, zomaar voor de vuist, alles kunnen vertellen wat je moet weten, terwijl ik me hier thuis, in de rust van mijn flatje, al uren het hoofd breek over het begin van dit verhaal?

Je stem heb ik niet gehoord vandaag, maar ik weet hoe ze klinkt. Precies zoals die van je moeder. Dat weet ik. Niet alleen omdat ik dat zo aanvoel of omdat ik het zo zou willen, nee, ik heb je stem al eens gehoord, een jaar of vijf geleden, toen je afstudeerde aan de middelbare school. Er was toen een hele plechtigheid bij de proclamatie, met een feestje achteraf. De zaal zat stampvol. Een aantal leerlingen bracht een stuk van Mendelssohn, met koor en orkest en zelfs een paar solisten. Ik weet het nog precies, want ik was erbij, helemaal achteraan in de zaal. Ik heb gehoord hoe je viool zong en hoe warm je stem was toen je namens de afzwaaiende leerlingen een toespraak hield om de leraren te bedanken. Ik heb gezien hoe mooi je was, met je zwarte avondjurkje en een fijne zijden sjaal over je blote schouders. Je hebt geen idee hoe trots ik op je was.

Nadien was iedereen uitgenodigd op de receptie, maar daar ben ik uiteraard niet heen gegaan. Voor jou maakte het geen verschil of ik er was of niet, en wat mezelf betreft: ik had

gehoord en gezien dat het goed met je ging. Dat was meer dan genoeg. Ik was een gelukkig man toen ik die avond naar huis fietste.

Beginnen bij het begin lijkt een logische keuze, maar waar is het begin? Voor mij ligt dat op een heel exact punt, op een spoorwegbrug in april 1992, maar voor jou moet ik het waarschijnlijk een heel eind vroeger leggen. Jij kent me tenslotte niet eens. Vreemd eigenlijk, want ik ken jou wel. En elke keer als ik je zie, sta ik ervan te kijken hoe sterk je op je moeder lijkt. Als twee scheppen zand uit dezelfde kuil.

‘Midas, jongen, als ge geen beter gedacht hebt, begin dan gewoon bij het begin,’ zei Victor eens, toen we samen naar het gras stonden te kijken dat nog rustig groeide op de plek waar een nieuwe put moest komen. Victor had meestal gelijk, heb ik later dikwijls gedacht, maar toen was ik nog jong en naïef. Een aantal van zijn uitspraken ben ik al vergeten. Er is veel, té veel, met hem mee de put in gegaan, vrees ik.

Ik zal zijn raad dus maar ter harte nemen en gewoon starten bij het échte begin: mijn geboorte. Natuurlijk heb ik geen eigen herinnering aan dat moment en die plek, en bovendien was er nadien niemand die me er meer over kon vertellen. Al wat ik weet, is de datum – 8 augustus 1965 – en de naam van een boerengat in Bulgarije. Ik weet niet in hoeverre Bulgarije bij jou een belletje doet rinkelen, ik neem aan dat je vader toch een paar dingen heeft verteld. Of misschien ook niet. In elk geval, Bulgarije was, zowel voor je moeder als voor mij, de plek waar alles is begonnen.

Om eerlijk te zijn, ik weet niets meer van Bulgarije. Ik ben er vertrokken toen ik bijna vier was en ik ben er nooit meer teruggekeerd. Nooit de aandrang gevoeld om terug te gaan, integendeel: het is het enige land ter wereld waar ik niet heen zou willen. Niet dat ik voor de rest zo’n globetrotter ben – vliegtuigen en volle treincoupés zijn een nachtmerrie voor mijn rug, maar

daarover later meer – maar wat ben ik in dat land nog verloren? Wat zou ik daar moeten gaan doen? Als een toerist op het strand liggen of met stevige stapschoenen de bergen intrekken? Nee, dank je. Bulgarije zit te dicht op mijn lijf, in mijn lijf, ik hoef daar geen extra dosis van.

De enkele dingen die ik weet, heb ik gelezen in mijn adoptiedossier, waar namen en data hun plaats hebben gevonden, maar de verhalen niet. Wel heb ik eruit begrepen dat mijn moeder jong gestorven is, een jaar voor mijn aankomst in België.

Vaak heb ik me afgevraagd wat mijn Bulgaarse vader, een man zonder stem of gezicht, ertoe gebracht kan hebben zijn zoontje van drie in een weeshuis te stoppen en af te staan voor adoptie. Het doet me denken aan wat iemand met familie in Griekenland me onlangs vertelde. De mensen daar zijn naar het schijnt nog altijd zo ten einde raad door de aanslepende economische crisis dat ouders hun kinderen ’s morgens naar school sturen met in hun schooltas een briefje voor de leraar: ‘Wij komen dit kind straks niet afhalen, we hebben geen eten meer voor hem.’ Ik probeer me dan die vader en moeder voor te stellen, de avond voordien, zittend aan de keukentafel om die verschrikkelijke woorden op papier te zetten. Wanneer ze ermee klaar zijn, blijven ze nog een hele poos staren naar dat blad dat oplicht in de dikker wordende schemering. Het is niet af, vinden ze, er zou nog iets moeten achteraan komen, iets als ‘Wilt u a.u.b. goed voor hem zorgen’, maar dat durven ze niet schrijven. Welk recht hebben zij morgen nog om een wildvreemde te vragen goed voor hun kind te zorgen, als zij het zelf al hebben opgegeven?

Vergeef me deze totaal niet ter zake doende uitweiding, maar het beeld laat mij niet los. Misschien zat mijn vader ook aan zijn keukentafel in Bulgarije, met voor zich een zwijgend blaadje papier en woorden die hij niet durfde te schrijven. Niet dat ik me dit tafereel werkelijk zo herinner, maar anderzijds raakt het me te diep om niet waar te zijn. De werkelijkheid is, net als de

tijd, een raar en onbetrouwbaar ding, zeker in combinatie met het menselijk geheugen, nog zo'n charlatan en valsspeler eerste klas. 'En de waarheid dan?' vraag je me. De waarheid is een verloren veldslag, in een oorlog waar niemand nog om geeft. De waarheid eist haar rechten, zegt men, maar 'de enige die hier echt iets te eisen heeft, is de dood' (opnieuw van Victor).

Mijn handschrift wordt onleesbaar, zoals elke avond. De avond draagt me niet meer met dezelfde vanzelfsprekende zekerheid de nacht in, stel ik vast.

3

22 jaar, 9 maanden en 3 dagen na de feiten

Waar waren we gebleven? Ergens tussen Griekenland vandaag en Bulgarije zo'n zevenenveertig jaar geleden. Keukentafels in de avondschemering, papiertjes met letters in een vreemd alfabet, kinderen die zich van geen kwaad bewust zijn en de volgende morgen met evenveel stuitend plezier als anders uit hun bed springen en gretig hun tanden in de dag willen zetten. Ze hebben er geen idee van dat de grote vertrouwde hand die hen meeneemt, het huis uit, de wereld in, er vanavond niet meer zal zijn om hen onder te stoppen.

Niemand weet hoe het werkelijk gegaan is die dag – hoe we het huis uit gingen, mijn vader en ik –, maar iets in mij lijkt het nog te kunnen voelen. Er komen geen woorden aan te pas, geen beelden. Ik weet niet meer hoe mijn vader eruitzag. Ik ben nooit naar hem op zoek gegaan, ik heb altijd geweten dat er niets meer te vinden was.

Wat ik me daarentegen nog haarscherp herinner: een zomerdag in mijn nieuwe land. Ik moest alles nog ontdekken. Ik had een nieuw huis en een nieuwe taal. Ik kon al 'boom' zeggen en 'mama' en 'gras'; er waren dingen als 'koek' en 'auto' die ik in het oude land niet eens kende. Allerlei woorden groeiden in mijn hoofd, in mijn oren, mijn mond. Ze gaven mijn ogen nieuwe kleuren, ze kropen in mijn handen die alles probeerden vast te pakken. Tot ze op die uitzonderlijk mooie zomerdag ook mijn rug bereikten.

We waren aan het spelen in de tuin, ik en de vrouw die ik mama noemde. Ze bleef staan bij de achterdeur en ik liep van haar weg, het gazon over, achter een bal aan.

'Kijk mama, rood!' riep ik.

'Ja, Midas, rood,' zei ze.

De bal stuitte verder over het tuinpad. Ik bleef staan. Er was iets, zei mijn rug. Ik draaide me naar haar om. Ze hield haar handen tegen haar buik. Ze lachte. Mijn rug zweeg.

‘Vooruit, pak je bal!’

Ik rende weg en toen was het er weer. Er was iets met die lach van haar. Mijn rug voelde wel vaker dingen – daarvoor dient een rug nu eenmaal, dacht ik – maar woorden had ik er niet voor. Nog niet, maar vanaf die dag voelde het alsof er steeds meer rugwoorden begonnen rond te buitelen in mijn hoofd. Kleine en grote. Ze botsten tegen elkaar en tegen de wanden van mijn kindertaal en spatten open tot klanken en heel nieuwe kleuren.

Ik liet me achterover vallen op het gazon. Heftig hapte ik naar lucht. Ik dronk er gulzig van, tot de golven trager kwamen. In. En uit. En nog eens in. En weer uit. Boven mijn hoofd hing de hemel als een omgekeerd zwembad. Blauw. Onder me was het gras. Groen, zei mijn rug. Hard. Een klein beetje nat.

Ik rolde op mijn buik en sprong overeind. Ze stond nog altijd bij de deur, ze had niet bewogen. Alleen de lach was weg en haar ogen keken niet meer naar mij, niet naar de bal, zelfs niet naar de tuin. Haar handen lagen nog altijd op haar buik. Ik ging stilletjes naar haar toe, maar ze keek over me heen.

‘Mama?’

Ineens was ze terug. Haar ogen waren er weer en haar lach. Die rare lach.

‘Wat is er, jongen?’

‘Niet verdriet,’ zei ik, zonder dat ik goed wist waar die woorden vandaan kwamen. Uit mijn rug, leek het wel.

De lach verdween. Boven haar ogen groeide een diepe frons. Zoals wanneer ze boos was. Maar ik was toch niet stout geweest?

‘Waarom zeg je dat, Midas?’

Ze greep me bij de schouders en dwong me haar aan te kijken. Ik voelde tranen duwen achter mijn ogen. Ik wilde weglopen, zo hard mogelijk, maar ze hield me stevig vast. Ze boog

door haar knieën tot haar frons op dezelfde hoogte was als mijn voorhoofd. ‘Midas, lieverd, het is oké, maar waarom denk je dat mama verdrietig is?’

‘Weet niet,’ zei ik. Ik wist het echt niet.

De frons werd nog dieper. Daaronder haar grijze ogen. Ze lachten niet, ze wachtten op een antwoord. Maar wat kon ik zeggen?

‘Midas nu spelen?’

Haar greep om mijn schouders verslaptte en ik rende de tuin weer in. Mijn rug schreeuwde me van alles toe, maar het kon me niet meer schelen, ik wilde alleen maar weg. Tot ik ver genoeg was om het niet meer te voelen. Toen ik omkeek, was ze er nog steeds. Een vrouw die mama heette, gehurkt bij de achterdeur.

Zo is het begonnen. Of wellicht was het er altijd al, maar drong het toen pas tot me door, ook al had ik er nog geen woorden voor. Met de tijd reikte de taal van mijn nieuwe land steeds breder en dieper – bomen werden eiken, beuken en kerselaars, auto’s werden Ford en Mazda en natuurlijk Ferrari. Alleen die vreemde rugdingen hadden geen naam, waardoor het leek alsof ze niet bestonden, terwijl ze nochtans steeds voelbaarder werden. Er zat niets anders op dan ze zelf te benoemen, dus noemde ik ze ‘uitstralingen’. Op een of andere manier hadden die iets te maken met mijn rug. Ook de moedervlek op mijn rechter schouderblad, die veel weg had van een paisleykrul, leek verband te houden met mijn gevoel voor stemmingen en uitstralingen, maar hoe dat precies in elkaar zat, kon ik niet zeggen.

Het heeft lang geduurd vooraleer ik begreep dat niet iedereen zo gevoelig is voor uitstralingen. Mijn ouders hadden natuurlijk al eerder door dat er iets niet klopte en namen me mee naar allerlei dokters en onderzoekscentra. Eerst was ik gewoon een asociaal of autistisch of hyper-weet-ik-veel jongetje. Toen wilde mijn moeder de ‘alternatieve genezers’ proberen, die met allerlei

vreemde namen voor mijn afwijking en de bijbehorende kruiden, geuren en pittige facturen op de proppen kwamen. Zonder enig resultaat overigens.

Uiteindelijk belandden we bij een oude dokter, ene dokter Borcas, die helemaal niet vreemd opkeek van mijn rare rug. Hij was er zelfs bepaald enthousiast over, want hij had precies hetzelfde, zei hij, de rug én de moedervlek. Hij trok meteen zijn hemd uit om me de kreeftvormige moedervlek op zijn rug te tonen als bewijs. Praten met dokter Borcas voelde vanaf het eerste ogenblik heel vertrouwd aan. Hij had zijn hele leven besteed aan de studie van uitstralingen en ruggen en hij had er zelfs een naam voor: een hypersensoradiale cortex. Hij vermoedde dat de aandoening erfelijk was, maar dat had hij nog niet kunnen verifiëren, want zelf had hij geen familie meer en andere gevallen had hij nooit ontmoet. Tot ik ineens voor zijn neus stond, een jongen van dertien, maar eveneens zonder traceerbare bloedverwanten. Hij stelde me tientallen vragen en gaf me een aantal tips die hij zelf had ontdekt en waar ik tot op vandaag mijn voordeel mee doe:

- Zet je bed op een plek waar niemand anders komt en leg een loden plaat onder je matras, zodat je rug 's nachts kan rusten
- Loop zo weinig mogelijk in bloot bovenlijf rond op een plek waar veel andere mensen zijn, anders raakt je rug overprikkeld
  - Als je toch met ontblote rug onder de mensen komt, op een strand bijvoorbeeld, gebruik dan een degelijke sunblocker
- Water is een weldaad voor je rug, omdat het uitstralingen filtert. Zwemmen voelt daarom aan als een relaxerende massage
  - Als je naar een openbaar zwembad gaat, sla je best een handdoek om je schouders tot je in het water glijdt

- Vermijd slapen in een kamer waar kort voordien nog andere mensen zijn geweest (zoals hotelkamers)
  - Als het voorgaande onvermijdelijk is, kunnen zéér zachtzinnig uitgevoerde rugmassages door een persoon met een rustige uitstraling helpen
- Als iemand zich afsluit en je wilt toch weten wat zijn uitstraling te zeggen heeft, ga dan met je rug naar hem toe staan. Je rug zal altijd meer opvangen dan je denkt
- Enzovoort.

Natuurlijk hebben de tips van dokter Borcas niet alles opgelost. Soms komt zo'n hypersensoradiale cortex van pas, maar meestal is het ronduit vervelend. Ik heb al van alles geprobeerd om een kortsluiting tussen mijn hoofd en mijn rug te veroorzaken, maar tot hier toe is me dat niet gelukt.

Ik ben dan ook graag alleen. Of met niet te veel mensen tegelijk in eenzelfde ruimte. Ik hou niet van fuiven, dinertjes, vergaderingen, supermarkten, indoorsporten, recepties, rockconcerten, busreizen en liften. En ik ben kieskeurig met wie ik omga. Ook als ik iets begin met een vrouw, hangt het er vooral van af wat mijn rug van haar vindt. Borsten, buik en billen spelen niet zo'n belangrijke rol, alles hangt af van de uitstraling. Hoe dan ook, meestal duren die relaties niet lang. De meeste vrouwen worden lastig als ik met mijn rug naar hen toe ga zitten of liggen wanneer ze me iets belangrijks willen vertellen.

Maar kun je het hen kwalijk nemen? Bij andere mensen gebeurt er helemaal niks als ze samen met iemand anders in eenzelfde kamer zijn. Maar wanneer ik ergens kom waar andere mensen zijn, voel ik hen beter dan dat ik hen kan zien, alsof al die vibraties resoneren in mijn ruggenmerg. Als ik de trein neem, reis ik in eerste klas en in een bioscoop of een auditorium zit ik het liefst op de allerlaatste rij. Zelfs een lege zaal blijft moeilijk, je zou er versteld van staan hoelang zo'n uitstralingen blijven hangen. Veel langer dan kwalijke geurtjes in elk geval.

De meeste mensen weten niets van mijn rug. Mijn familie wist het uiteraard, en een paar goede vrienden. Aan anderen vertel ik het liever niet. Dokter Borcas heeft me trouwens aangeraden om erover te zwijgen. Het gevaar bestaat immers dat de mensen denken dat je je verstand verloren bent en dat ze je achter je rug gaan uitlachen. Wat in mijn geval erg pijnlijk is.

Ben je er nog, Tonka? Hopelijk heb ik je niet afgeschrikt met die hypersensoradiële cortex? Misschien vind je me een rare kerel en waarschijnlijk klopt dat ook wel. Maar stel dat er meer mensen rondliepen met zo'n rug als de mijne, zou je het dan nog altijd zo bizar vinden? Of wordt het dan gewoon een zesde zintuig dat veel mensen probleemloos aanvaarden, hoewel niemand er eigenlijk het fijne van weet? Maar zo'n hypersensoradiële cortex, dat kennen ze niet. Enkele jaren geleden heb ik eens het internet uitgevlooid. Je moet het zelf maar eens proberen: tik in Google 'hypersensoradiële cortex' in en je vindt... juist ja, niks! Ook 'Borcas' als zoekterm leidt enkel tot een reeks niet ter zake doende hits. Wat bij nader inzien natuurlijk niet zo verwonderlijk is: dokter Borcas was een genezer uit de tijd dat de dieren net het spreken hadden verleerd en het wereldwijde web nog niet bestond. Hij moet intussen al jaren dood zijn en ik vrees dat hij alle kennis die er op de wereld bestond over hypersensoradiële cortexen met zich meegenomen heeft in het graf.

Och, wat doet het er ook toe. Het kind moet een naam hebben, en zelfs al heeft het er geen, het blijft evengoed een kind. Ik heb met mijn rug leren leven, al is dat niet altijd over rozen gegaan. Ook het verhaal dat ik je moet vertellen, zou anders zijn gelopen als mijn rug zich er niet mee had bemoeid. Maar het is gegaan zoals het gegaan is, er valt niets terug te draaien.

Een aandoening als de mijne heeft natuurlijk ook positieve kanten. Door mijn rug heb ik een rijkdom aan schakeringen ontdekt waar een schilder alleen maar jaloers op kan zijn: neerslachtingheid, afgunst en schuldgevoel, maar ook bezorgdheid, hoop en tevredenheid en zoveel andere tinten. Naarmate de jaren voorbijgingen, heb ik ze steeds nauwkeuriger leren onderscheiden en ontleden. Op de lange duur wordt een mens vanzelf een 'meester in de ruggespraak'.

Ik heb ook geleerd meer naar mijn rug te luisteren. Vaak vertelt hij me een heel ander verhaal dan mijn oren en ogen. Achter iemands woorden en gebaren gaan dikwijls allerlei golven schuil, warme en koude, die mijn rug moeiteloos opvangt. Hoe vaak gebeurt het niet dat mijn rug me waarschuwt of me dingen toont die ik anders zeker zou missen? Keer op keer blijkt achteraf dat hij het bij het juiste eind had, als een feilloze antenne. Ik heb dus geleerd hem te vertrouwen, voor het volle pond.

En nu we het toch over mijn rug hebben, daar gaat het de laatste tijd niet zo goed mee. Gisteren had ik een afspraak in het ziekenhuis om de resultaten van mijn laatste onderzoeken te bespreken met de neuroloog. De dokter keek zorgelijk. Een beetje té zorgelijk, vond ik. Ik vroeg hem op de man af hoe het zat, maar hij deed een hele poos alsof hij me niet had gehoord en enkel oog had voor de papieren die voor hem lagen.

Uiteindelijk keek hij op. ‘Het is een eigenaardige situatie, meneer Vurinx. Er blijkt iets aan de hand te zijn met uw rug, maar we vinden niet wat het is.’

Het lag op mijn tong om te antwoorden dat ik daarvoor die onderzoeken echt niet nodig had, maar ik besloot te zwijgen. Binnen de westerse geneeskunde is een hypersensoradiale cortex nu eenmaal onbekend – en dus onbestaande – en ik had geen zin om voor de zoveelste keer in een welles-nietesdiscussie te belanden.

‘Dus die aanhoudende pijn, daar vindt u geen verklaring voor?’ vroeg ik.

‘Er zijn een aantal mogelijke oorzaken, maar we zullen eerst verder onderzoek moeten doen.’

Nog meer onderzoeken. Ik heb daar een bloedhekel aan. Röntgenfoto’s, echografieën, scans. Telkens weer dringen ze met allerlei stralingen mijn lichaam binnen en telkens weer heb ik nadien een onbeschrijflijke pijn in mijn rug, die onverkort wordt doorgeseind naar mijn hoofd, mijn zenuwbanen, mijn

hele lijf zeg maar. Meestal duurt het een hele week voor de pijn is uitgedoofd en de rust weerkeert.

Een relatieve rust weliswaar, want naast die stralingspijn (waarvan ik tenminste weet waar hij vandaan komt) is er, sinds een jaar of zo, een altijd aanwezige brand in mijn ruggengraat. De vuurhaard zit ergens bovenaan, ter hoogte van mijn monnikspieren, en van daaruit woekert de hitte door al mijn wervels. Soms, als ik vermoeid ben of te veel ben blootgesteld aan negativiteit, wordt het een uitslaande brand die mijn hele wervelkolom lijkt te verteren en dan kan ik niet anders dan op mijn bed – mét de loden plaat onder het matras – te blijven liggen tot het vuur geleidelijk dooft.

Maar de laatste tijd is er steeds minder verbetering en steeds meer vlammenzee. De roodgloeiende kern in mijn bovenste wervels wordt alsmaar groter en gloeit soms witheet. Ik heb geen idee waar al dat laaiende vuur vandaan komt en waarom ik het niet geblust krijg. En de specialisten spreken alleen over nóg meer onderzoeken, maar nooit over een behandeling. Ik weiger mijn hoofd te belasten met allerlei zwarte gedachten, maar het is niet bepaald bevorderlijk voor mijn algemene gemoedsrust.